

CONSILIUL LEGISLATIV

Bucuresti
Bp. 42, 13.03.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii asistenței sociale nr.292/2011

Bucuresti

182 / 23.03.2026

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii asistenței sociale nr.292/2011 (b42/09.02.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/690/16.02.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D84/16.02.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare, în fapt, modificarea Legii asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, se preconizează:

- precizarea la art. 6 lit. p) a faptului că tinerii aflați în risc de marginalizare socială, care trăiesc în condiții de locuire precare sau supraaglomerate, fac parte din grupul vulnerabil;

- completarea art. 56 cu precizarea că și condițiile de locuire determină riscul de excluziune socială;

- extinderea accesului grupurilor și persoanelor vulnerabile, din punct de vedere al locuirii, și la alte tipuri de locuințe în afara celor sociale, dacă autoritățile dispun de astfel de locuințe;

- completarea categoriilor beneficiare de măsuri de asistență socială, prevăzute la art. 54, cu categoria tinerilor aflați în risc de marginalizare socială.

2. În raport de conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. m)¹ și p) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Referitor la **Expunerea de motive**, semnalăm că aceasta are un caracter sumar și prea puțin argumentat și nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare, prevăzută la art. 31 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nefiind prezentate, printre altele, insuficiențele reglementărilor în vigoare, **impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani) și nici informații privind consultările derulate în vederea elaborării propunerii.**

5. **Cu titlu preliminar**, precizăm că soluțiile legislative propuse la **articolul unic pct. 1 pentru art. 6 lit. p)**, la **pct. 3 pentru art. 53 alin. (2) lit. d)** și la **pct. 4 pentru art. 54 alin. (1)** sunt susceptibile să aducă atingere fie **principiului egalității de tratament**, prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție, fie **dreptului de proprietate privată**, prevăzut la art. 44 din Constituție, și/sau **principiului autonomiei locale**, consacrat de art. 120 alin. (1) din Legea fundamentală.

De altfel, așa cum vom arăta în cele ce urmează, **în integralitate** soluțiile legislative preconizate **încalcă principiul legalității**, prevăzut la **art. 1 alin. (5) din Constituție**, **în componenta referitoare la calitatea legii**, textele propuse fiind neclare, imprecise, incomplete sau lipsite de predictibilitate, fără a fi avute în vedere, spre exemplu, normele de tehnică legislativă cuprinse la art. 6 alin. (1) teza I², la art. 8 alin. (4) teza I³, la art. 24 alin. (1)⁴ și la art. 36 alin. (1)⁵ din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate și să respecte normele de tehnică legislativă prevăzute

¹ Având în vedere textul propus pentru art. 53 alin. (2) lit. d).

² „Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă”.

³ „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”.

⁴ „Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative”.

⁵ „Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”.

de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri⁶, statuând că „*una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative*” și că „*respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție*”.

Totodată, menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale⁷, principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. „*Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe*”⁸, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii.

6. La articolul unic pct. 1, la textul propus pentru art. 6 lit. p), semnalăm următoarele:

6.1. La teza I, constatăm că definiția propusă pentru expresia „grupul vulnerabil” se caracterizează prin neclaritate prin folosirea sintagmei „vulnerabilitate economică și socială”, deoarece aceasta nu beneficiază de accepțiune în cuprinsul propunerii sau al actului normativ de bază și, prin urmare, nu se înțelege ce situații sunt avute în vedere.

Totodată, precizăm că sintagma „nevoilor zilnice de trai, **inclusiv de locuire**” este impropriu folosită în context, dată fiind definiția termenului „locuire”, prevăzută la art. 6 lit. t) din Legea nr. 292/2011, respectiv „faptul de a trăi pe raza unei unități administrativ-teritoriale fără a deține o locuință principală sau secundară”, fiind probabil vizate condițiile în care locuiesc respectivele persoane.

6.2. La teza a II-a, în primul rând, constatăm că noțiunea de „*tineri aflați în risc de marginalizare socială*” nu este definită în prezenta propunere și nici în actul normativ de bază, în cuprinsul căruia este folosită o singură dată expresia „tinerii cu risc de marginalizare socială”, la art. 59 alin. (3). De altfel, în cuprinsul actului normativ de bază nu este prevăzută nici definiția expresiei „marginalizare socială”.

⁶ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016, care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 și la Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015.

⁷ A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012 sau Decizia nr. 189 din 2 martie 2006.

⁸ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 95.

6.2.1. În primul rând, referitor la acest aspect, precizăm că, în anul 2002 a fost adoptată **Legea nr. 116/2002 privind prevenirea și combaterea marginalizării sociale** care, potrivit art. 2, a avut ca obiect de reglementare „garantarea accesului efectiv, **în mod deosebit al tinerilor**, la drepturi elementare și fundamentale, cum sunt: dreptul la un loc de muncă, la o locuință, la asistență medicală, la educație, precum și instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a marginalizării sociale și mobilizarea instituțiilor cu atribuții în domeniu”. **Așadar, măsurile prevăzute de acest act normativ se adresau în special tinerilor.**

De asemenea, învederăm că, la art. 3 din actul normativ menționat, era **definită expresia „marginalizare socială”** ca fiind „poziția socială periferică, de izolare a indivizilor sau grupurilor cu acces limitat la resursele economice, politice, educaționale și comunicaționale ale colectivității; ea se manifestă prin absența unui minimum de condiții sociale de viață”.

Legea nr. 116/2002 a fost abrogată prin Legea nr. 100/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale, precum și pentru completarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România și pentru modificarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. Potrivit Expunerii de motive care a însoțit proiectul Legii nr. 100/2024, o parte dintre prevederile Legii nr. 116/2002 se regăsesc în legislația specială (educație, sănătate, locuire), iar o parte au devenit caduce și, prin urmare, „se impune analiza oportunității abrogării acestui act normativ și **preluarea în Legea asistenței sociale nr. 292/2011 a prevederilor necesare consolidării sistemului de asistență socială”**.

Cu toate acestea, semnalăm că în Legea nr. 292/2011, nici în forma inițială și nici în forma în vigoare, nu se regăsea și nu se regăsește o definiție a expresiei „marginalizare socială”, chiar dacă aceasta este folosită de mai multe ori în cuprinsul actului normativ, în mod evident, în prezent, nefiind clar ce ipoteze vizează normele respective.

Anterior ieșirii din vigoare a Legii nr. 116/2002, normele referitoare la „marginalizarea socială” din cuprinsul Legii nr. 292/2011 se completau, în vederea interpretării și aplicării, cu noțiunile definite și normele incidente din actul normativ având ca obiect prevenirea și combaterea marginalizării sociale, însă actualmente, acesta fiind abrogat, ne aflăm în prezența unui hiat legislativ cu privire la noțiunea în cauză.

6.2.2. În al doilea rând, menționăm că o definiție a expresiei „**tânăr cu risc de marginalizare socială**”⁹ este prevăzută în Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, care, potrivit art. 2, reglementează măsurile pentru realizarea strategiilor și politicilor elaborate în vederea protecției persoanelor pentru riscul de șomaj, asigurării unui nivel ridicat al ocupării și adaptării forței de muncă la cerințele pieței muncii. Astfel, potrivit la art. 5 pct. IV³ din actul normativ menționat, expresia „tânăr cu risc de marginalizare socială” vizează „persoana cu vârsta cuprinsă între 16 - 26 de ani, care îndeplinește condițiile prevăzute la punctul IV, se înregistrează la agenția pentru ocuparea forței de muncă în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau, după caz, reședința și se încadrează în una dintre următoarele categorii:

- a) se află în sistemul de protecție a copilului sau provine din acest sistem;
- b) are dizabilități;
- c) nu are familie sau a cărei familie nu îi poate asigura întreținerea;
- d) are copii în întreținere;
- e) a executat una sau mai multe pedepse privative de libertate”.

Totodată, observăm că la art. 5 pct. IV⁵ din Legea nr. 76/2002 este definită și expresia „**persoana care face parte dintr-un grup vulnerabil**”, care se referă la „persoana din grupul vulnerabil, așa cum este definit la art. 6 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 219/2015 privind economia socială, cu modificările și completările ulterioare, care îndeplinește cumulativ condițiile prevăzute la punctul IV și care se înregistrează la agenția pentru ocuparea forței de muncă în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau, după caz, reședința”.

De asemenea, constatăm că, în cuprinsul Legii nr. 76/2002, sunt folosite exprimările „a tinerilor cu risc de marginalizare socială și a **persoanelor** care fac parte dintr-un grup vulnerabil” (lit. c) a art. 53), „tânărul cu risc de marginalizare socială **sau persoana** care face parte dintr-un grup vulnerabil” (alin. (2) al art. 93²), „a tânărului cu risc de marginalizare socială **sau a persoanei** care face parte dintr-un grup vulnerabil” (lit. b) alin. (2) a art. 93⁴).

Prin urmare, în cuprinsul Legii nr. 292/2011 nu ar putea fi utilizată definiția expresiei „tânăr cu risc de marginalizare socială” prevăzută în Legea nr. 76/2002, deoarece, în accepțiunea acestei legi, tinerii cu risc

⁹ Definiția a fost introdusă în anul 2013, prin Legea nr. 250/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă și pentru modificarea Legii nr. 116/2002 privind prevenirea și combaterea marginalizării sociale.

de marginalizare socială nu sunt persoane care fac parte dintr-un grup vulnerabil, ci reprezintă o categorie distinctă de beneficiari, iar potrivit definiției propuse pentru expresia „grupul vulnerabil” din prezentul proiect, tinerii aflați în risc de marginalizare socială fac parte din grupul vulnerabil.

6.2.3. Având în vedere aspectele prezentate mai sus, pentru respectarea prevederilor art. 37 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, potrivit căroră, „dacă o noțiune sau un termen nu este consacrat sau poate avea înțelesuri diferite, semnificația acestuia în context se stabilește prin actul normativ ce le instituie, în cadrul dispozițiilor generale sau într-o anexă destinată lexicului respectiv, și devine obligatoriu pentru actele normative din aceeași materie”, precum și pentru asigurarea clarității și predictibilității normei și evitarea dubiilor în interpretarea și aplicarea actului normativ, ar fi fost necesară mai întâi completarea Legii nr. 292/2011 cu definițiile expresiilor „marginalizare socială” și „tânăr aflat în risc de marginalizare socială”.

6.2.4. În plus, semnalăm că, prin folosirea sintagmei „tinerii aflați în risc de marginalizare socială și care trăiesc în condiții de locuire precare sau supraaglomerate”, norma este susceptibilă să aducă atingere principiului nediscriminării, deoarece lasă să se înțeleagă faptul că există mai multe categorii de tineri aflați în risc de marginalizare socială sau cel puțin două, respectiv tinerii aflați în risc de marginalizare socială și care trăiesc în condiții de locuire precare sau supraaglomerate și tinerii aflați în risc de marginalizare socială care nu trăiesc în condiții de locuire precare sau supraaglomerate (și care, din acest motiv, nu ar face parte dintr-un grup vulnerabil), iar măsurile prevăzute de Legea nr. 292/2011 s-ar aplica doar celor din prima categorie.

6.2.5. În al treilea rând, norma este neclară prin folosirea sintagmei „condiții de locuire **precare sau supraaglomerate**”, neînțelegându-se ce fel de condiții sunt avute în vedere, cine și în funcție de ce criterii stabilește acele condiții (de exemplu, în cazul condițiilor de locuire supraaglomerate, nu este clar numărul minim sau maxim de persoane raportat la suprafața locuinței).

Precizăm că sensurile obișnuite (din Dicționarul explicativ al limbii române) ale termenilor „precar” și „supraaglomerat” sunt folosite impropriu în context, iar sensurile juridice ale celor doi termeni nu se cunosc, aspect ce ar putea genera un tratament discriminatoriu în raport cu alte categorii de persoane care trăiesc în astfel de condiții și care nu beneficiază de măsurile de protecție socială avute în vedere.

6.2.6. În ceea ce privește sintagma „cu condiția unui venit personal, conform sferei de cuprindere de la litera pp) a articolului 6 din

prezenta lege, sub nivelul minim de trai, definit la alin. (3) de la art. 53 din Legea asistenței sociale”, semnalăm că aceasta este improprie, eliptică și imprecisă, dat fiind că la art. 6 lit. pp) din Legea nr. 292/2011 este prevăzută definiția termenului „venit”, nu a expresiei „venit personal”, iar la art. 53 alin. (3) din același act normativ nu este prevăzută definiția expresiei „nivel minim de trai”.

6.3. Având în vedere cele de mai sus, concluzionăm că prin modificarea propusă **nu va mai fi clar stabilită sfera beneficiarilor** prevederilor Legii nr. 292/2011, respectiv a categoriilor de persoane care fac parte din grupul vulnerabil, **și cu atât mai puțin a persoanelor care pot fi considerate tineri aflați în risc de marginalizare socială, astfel încât nu se cunoaște cui se vor aplica măsurile preconizate**, norma analizată fiind totodată susceptibilă să aducă atingere principiului nediscriminării.

7. La **pct. 2**, la textul propus pentru **art. 53 alin. (1)**, precizăm că sintagma „incluzând și condițiile de locuire” este improprie și neclară, neînțelegându-se în ce mod măsurile de prevenire și combatere a sărăciei și riscului de excluziune socială ar putea să includă condițiile de locuire. Menționăm că, *de lege lata*, potrivit art. 53 alin. (2) din Legea nr. 292/2011, măsurile de sprijin conform nevoilor particulare ale persoanelor, familiilor și grupurilor defavorizate, pe care statul le instituie pentru prevenirea și combaterea sărăciei și a riscului de excluziune socială vizează:

„a) accesul la educație, prin acordarea de burse și alte forme de sprijin material pentru elevii din învățământul preuniversitar de stat și studenții din învățământul superior de stat, prin accesul gratuit în internate școlare/cămine studențești, combaterea segregării școlare și implementarea principiului incluziunii, în conformitate cu prevederile Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare;

b) accesul la servicii de asistență medicală și servicii de sănătate publică, potrivit prevederilor Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și la servicii de asistență medicală comunitară, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2017 privind asistența medicală comunitară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 324/2019 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea, funcționarea și finanțarea activității de asistență medicală comunitară;

c) participarea pe piața muncii, prin facilități prevăzute de Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare;

d) accesul la locuințe sociale, potrivit prevederilor Legii locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și, după caz, la locuințe sociale adaptate”.

De asemenea, remarcăm faptul că sintagma „grupurilor și persoanelor vulnerabile” este neclară și conduce la dubii în interpretarea și aplicarea actului normativ, neînțelegându-se cine sunt persoanele vulnerabile (din actuala redactare reieșind că acestea nu fac parte din grupul vulnerabil), dat fiind că, potrivit definiției prevăzute la art. 6 lit. p), „grupul vulnerabil” include și persoane.

În plus, în cuprinsul actului normativ de bază sunt folosite și expresiile „persoanelor, familiilor și grupurilor defavorizate” (la alin. (2) al art. 53) și „populație vulnerabilă” (la alin. (1) al art. 92), neînțelegându-se dacă acele grupuri defavorizate reprezintă tot grupuri vulnerabile și nici dacă persoanele și familiile defavorizate și populația vulnerabilă fac parte din grupul vulnerabil.

8. La pct. 3, la textul propus pentru art. 53 alin. (2) lit. d), semnalăm că sintagma care se intenționează a se introduce, „precum și la alte locuințe aflate în proprietatea autorităților publice centrale sau locale”, este neclară, deoarece nu se înțelege ce alte locuințe sunt avute în vedere.

În plus, învederăm că, potrivit art. 2 lit. a) din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **locuința** reprezintă o „construcție alcătuită din una sau mai multe camere de locuit, cu dependințele, dotările și utilitățile necesare, care **satisface cerințele de locuit ale unei persoane sau familii**”.

De asemenea, precizăm că, potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, autoritățile administrației publice centrale sunt: Guvernul, ministerele, alte organe centrale de specialitate subordonate Guvernului sau ministerelor, autoritățile administrative autonome.

Totodată, potrivit art. 3 din același act normativ, autoritățile administrației publice locale sunt: consiliile locale, primarii și consiliile județene.

În ceea ce privește sintagma „aflate în proprietatea autorităților publice centrale sau locale”, semnalăm că, potrivit art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, **proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale**, iar bunurile proprietate publică

pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate sau date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

Totodată, precizăm că, potrivit art. 866 din Codul civil, drepturile reale corespunzătoare proprietății publice sunt dreptul de administrare, dreptul de concesiune și dreptul de folosință cu titlu gratuit, iar potrivit art. 868 alin. (1) din același act normativ, titularii dreptului de administrare sunt regiile autonome sau, după caz, **autoritățile administrației publice centrale sau locale** și alte instituții publice de interes național, județean ori local.

De asemenea, din analiza prevederilor art. 108, art. 286 alin. (1), art. 287 și ale art. 297 - 301 din Codul administrativ, reiese că bunurile proprietate publică pot fi date în administrare, concesionate, închiriate sau date în folosință gratuită.

În ceea ce privește **proprietatea privată**, menționăm că, potrivit art. 553 alin. (1) din Codul civil, „Sunt obiect al proprietății private toate bunurile de uz sau de interes privat aparținând persoanelor fizice, persoanelor juridice de drept privat sau de drept public, inclusiv bunurile care alcătuiesc domeniul privat al statului și al unităților administrativ-teritoriale”.

Totodată, din analiza prevederilor art. 354 și următoarele și ale art. 362 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, reiese că statul sau unitățile administrativ-teritoriale au drept de proprietate privată asupra bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, iar bunurile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale pot fi date în administrare, concesionate ori închiriate sau date în folosință gratuită.

Prin urmare, sintagma „aflate în proprietatea autorităților publice centrale sau locale” este incorectă, deoarece autoritățile administrației publice centrale și locale nu sunt titulare ale dreptului de proprietate a unor imobile/locuințe, ci doar ale dreptului de administrare, ale dreptului de concesiune și ale dreptului de folosință asupra bunurilor din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale.

În acest context, menționăm că, în cazul în care au fost avute în vedere imobile cu destinația de locuință **din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale**, aflate în administrarea autorităților administrației publice centrale sau locale, intervenția prin care se preconizează asigurarea accesului la aceste imobile ar fi susceptibilă să constituie ingerințe în **dreptul de proprietate privată al statului sau al unităților administrativ-teritoriale**, deopotrivă garantat acestora conform art. 44 din Constituție.

În plus, în ceea ce privește accesul la imobile aflate în administrarea autorităților administrației publice locale, semnalăm că norma prezintă caracterul unei ingerințe în **principiul autonomiei locale**, consacrat de art. 120 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căruia: „*Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice*”.

Menționăm că, *de lege lata*, Codul administrativ reglementează regimul general al autonomiei locale, definită la art. 5 lit. j), în mod asemănător Cartei europene a autonomiei locale, ca fiind „*dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale la nivelul cărora sunt alese, treburile publice, în condițiile legii*”.

Totodată, art. 84 alin. (3) din același act normativ stabilește faptul că „*Autonomia locală este numai administrativă și financiară, fiind exercitată pe baza și în limitele prevăzute de lege.*”, iar alin. (4) prevede că „*(4) Autonomia locală privește organizarea, funcționarea, competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale, precum și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului, după caz*”. Conținutul acestui drept cuprinde cele două valențe ale autonomiei - autonomia **administrativă** și autonomia **financiară** - și privește organizarea, funcționarea, competențele și atribuțiile, precum și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului.

De asemenea, precizăm că, potrivit art. 87 alin. (5) din Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, „*Autoritățile administrației publice locale administrează sau, după caz, dispun de resursele financiare, precum și de bunurile proprietate publică sau privată ale unităților administrativ-teritoriale, în conformitate cu principiul autonomiei locale*”.

În plus, învederăm că principiul autonomiei locale financiare este reglementat de art. 16 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, care prevede la alin. (1) că „*Unitățile administrativ-teritoriale au dreptul la resurse financiare suficiente, pe care autoritățile administrației publice locale le pot utiliza în exercitarea atribuțiilor lor, pe baza și în limitele prevăzute de lege*”.

9. La pct. 4, la textul propus pentru art. 54 alin. (1), constatăm că norma este neclară prin folosirea sintagmei „familiilor și persoanelor

care nu dispun de resursele necesare pentru satisfacerea unui nivel minim de trai și asigurarea accesului la unele drepturi fundamentale”, din enunț neînțelegându-se dacă familiile și persoanele respective fac sau nu parte din grupul vulnerabil.

În ceea ce privește sintagma „unele drepturi fundamentale, respectiv dreptul la o locuință decentă, (...) la servicii pentru creșterea șanselor de ocupare a persoanelor în căutarea unui loc de muncă”, atragem atenția asupra faptului că drepturile menționate nu sunt drepturi fundamentale, nefiind prevăzute în Constituție, în capitolele I și II din Titlul II.

În plus, folosirea sintagmei „locuință decentă” determină lipsa de claritate și predictibilitate a normei, deoarece nu se înțelege cum ar trebui să fie o astfel de locuință, cine și în funcție de ce criterii apreciază/constată că o locuință este sau nu decentă. Chiar dacă sensul obișnuit al termenului „decent” este cunoscut, sensul său juridic nu se cunoaște, iar în acest context, norma este susceptibilă să aducă atingere principiilor legalității și al nediscriminării, întrucât, nefiind clar care sunt familiile și persoanele ce „nu dispun de resursele necesare pentru (...) asigurarea accesului la (...) dreptul la o locuință decentă”, pachetul minim de asistență socială va fi asigurat în mod discreționar doar unor persoane.

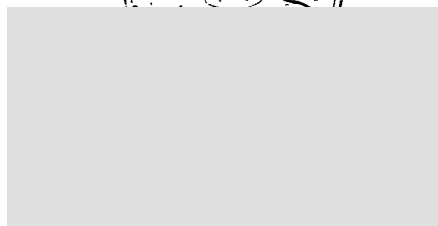
*

* *

Având în vedere aspectele prezentate mai sus, propunerea legislativă nu poate fi promovată în forma preconizată.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 220/12.03.2026